Він, серця свого шал розпалюючи під
Сутаною, – рука тремтіла в рукавичці, –
Ішов, неначе плив, точився хітливий піт,
Беззубо слинився рот на жовтому обличчі,

Ішов, неначе плив, "Молімось" – раптом злий
За вухо хтось узяв зневажливо монаха
Й сутану поміж слів, брудніших од помий,
На тілі на його смердючім розпанахав!

Покара!.. і нема сховатися під чим,
Лиш чотками гріхи відпущені лічив
Святий Тартюф – блідий, з хреста немовби знятий!..

Отож, він сповідавсь, молився він затятої
А той нападник навіть бриж доп'яв...
І голим став Тартюф од голови до п'ят!

Переклад В. Бойка